

KAPITOLA 1

Hvězdné čáry se smrskly do hvězd a imperiální hvězdný destruktork *Dominator* dorazil na místo. Kapitán Worhven na velitelské lávce s rukama pevně sepnutýma za zády upřel zrak na zamlženou planetu vznášející se v černotě přímo před ním a v duchu se ptal, co tu on a jeho loď vlastně dělají.

Nepanovaly totiž dobré časy. Když císař rozpustil Imperiální senát, po celé galaxii se vzedly nebezpečné vlny nejistoty, které hrály do karet radikálním skupinám typu takzvané rebelské Aliance. Kriminální organizace jako Černé slunce a huttské syndikáty zatím vesele porušovaly zákon nakupováním a prodáváním návykových látek, kradeného zboží a místních a regionálních úředníků.

A co hůř, Palpatinova zbrusu nová hračka, zbraň, která měla konečně přesvědčit vzbouřence a porušovatele zákonů, že Impérium to s jejich potlačením myslí smrtelně vážně, byla nevysvětlitelně zničena u Yavinu. Worhven pořád ještě neslyšel žádné oficiální vysvětlení té katastrofy.

Skutečně zlé časy. A zlé časy volaly po silné a rázné odpovědi. Jakmile přišla zpráva o Yavinu, Imperiální

Centrum mělo mobilizovat celou flotilu a soustředit své úsilí na nejdůležitější, nejvzpornější a nejneklidnější soustavy. To byla klasická reakce na krizi, metoda, která se datovala tisíce let nazpátek, a *Dominator* měl plné právo stát v čele každé takové trestné výpravy.

Namísto toho teď Worhven a jeho loď museli vozit cestující jak nějaká drožka.

„Á – kapitáne,“ zahlaholil za ním bodrý hlas.

Worhven se pro uklidnění zhluboka nadechl. „Lorde d’Ashewle,“ odpověděl a dal si záležet na tom, aby k druhému muži zůstal obrácený zády, dokud svůj výraz neuspořádá do něčeho politicky korektnějšího a vhodnějšího.

Bylo dobře, že s přerovnáváním mimických svalů začal hned. Za necelých pět vteřin se mu d’Ashewl postavil po bok, místo aby se zastavil dva kroky za ním, jak to Worhven vyžadoval dokonce i po starších důstojnících, než jim dal znamení, že mohou blíž.

Nepřekvapilo ho to. Co mohl tlustý, hloupý zbohatlík z vrchního dvora na Imperiálním Centru vědět o lodním protokolu?

Řečnická otázka. Odpověď samozřejmě byla, že nic.

Jenže Worhven na rozdíl od d’Ashewla základy zdvořilého chování znal. Ke svému hostu se hodlal chovat s náležitým respektem, i kdyby ho to mělo přivést do hrobu. „Můj pane,“ řekl zdvořile a obrátil k němu tvář. „Doufám, že jste se dobře vyspal.“

„Ano,“ odpověděl d’Ashewl s očima upřenýma na planetu před nimi. „Takže tamhleto je Wukkar, že ano?“

„Ano, můj pane,“ přisvědčil Worhven a odolal nutkání přemýšlet nahlas, jestli se snad d’Ashewl domníval, že se *Dominator* mohl během lodní noci nějak vychýlit z kurzu. „Jak jste si přál.“

„Ano, ano, jistě,“ řekl d’Ashewl a trochu natáhl krk. „Na tuhle dálku je to tak těžké poznat. Většina světů si je až znepokojivě podobná.“

„Jistě, můj pane,“ opakoval Worhven a znovu spolkl slova, která se mu drala na jazyk. Takové perly mohli

pronášet jenom nezkušení nebo dočista hloupí. U d'Ashewla by si nejspíš hodil mincí.

„Jestli ale říkáte, že je to Wukkar, pak vám věřím,“ pokračoval d'Ashewl. „Sestavil jste seznam přilétajících jachet, o který jsem vás žádal?“

Worhven potlačil povzdech. Nejenom převozní, ale i pečovatelská služba. „Má ho komunikační důstojník,“ řekl a doprovodil svá slova kývnutím směrem k posádkové šachtě na pravoboku. Koutkem oka zahlédl, že on a d'Ashewl tu nejsou sami: na lávce v úctyhodném odstupu šesti kroků stál Dayja, d'Ashewlův mladý sluha.

Alespoň jeden z těch dvou měl povědomí o náležitém protokolu.

„Výborně, kapitáne, výborně,“ pravil d'Ashewl a zamnul si ruce. „Běží tu sázka o to, kdo z naší skupiny dorazí jako první a kdo poslední. Díky vám a vaší skvělé lodi mám šanci vyhrát značný peněžní obnos.“

Worhven mimoděk ohrnul ret. Směšná a nesmyslná sázka do páru ke směšné a nesmyslné cestě *Dominatoru*. Bylo pěkné vědět, že i na samé hranici šílenství lze najít ironickou symetrii.

„Ať váš člověk přehraje data na moji loď,“ pokračoval d'Ashewl. „Můj člověk a já vás opustíme hned, jak *Dominator* vstoupí na oběžnou dráhu.“ Naklonil hlavu. „Máte nařízeno zůstat v oblasti pro případ, že bych potřeboval další převoz. Je to tak?“

Kapitán mimo d'Ashewlovo zorné pole bezmocně zatlal pěsti. „Ano, můj pane.“

„Skvělé,“ řekl d'Ashewl vesele. „Lord Toorfi je známý tím, že často mění názor ohledně toho, kde mají hry pokračovat. Proto nesmím nic ponechat náhodě, mám-li se na nové místo dostat dřív. Nebudete dál než tři hodiny cesty, je to tak?“

„Ano, můj pane,“ řekl Worhven. Tlustý, hloupý, a ještě k tomu podvádí. Ostatní účastníci té jejich prostopášné zábavy se na Wukkar evidentně vypravili svými vlastními loděmi. Jenom d'Ashewl měl tu nebetyčnou dr-

zost umluvit někoho na Imperiálním Centru, aby mu na to půjčil imperiální hvězdný destruktork.

„Ted' ale od vašich lidí potřebuji jen to, aby připravili k odletu mou loď,“ pokračoval d'Ashewl. „Na zbytek dne si můžete vzít volno. Možná i na zbytek měsíce. Jeden nikdy neví, jak dlouho tomu starochovi vydrží elán a kredity, že?“

Zavalitý muž nečekal na odpověď – což bylo v pořádku, protože Worhven stejně neměl žádnou, o kterou by se s ním chtěl podělit –, otočil se a kolébal se po lávce zpátky k zadnímu můstku. Dayja počkal, až projde kolem něj, a potom ho v předepsaném odstupu tří kroků následoval.

Worhven se díval, jak ti dva procházejí klenutým průchodem a nastupují do turbovýtahu, jenom aby se ujistil, že jsou opravdu pryč. Pak se otočil ke komunikačnímu důstojníkovi. „Spojte se s hangárem,“ nařídil. „Náš pasažér je připraven vyrazit.“

Naposledy hodil pohledem k zadnímu můstku. Vzít si na zbytek dne volno – to tak. Ještě pár takových blahosklonných pitomostí od vládnoucí třídy Impéria, a ve vážném pokušení přidat se k Rebelii bude i sám Worhven. „A řekněte jim, ať si pospíší,“ dodal. „Nechci, aby lord d'Ashewl nebo jeho loď byli na palubě jen o milisekundu déle, než je nezbytně nutné.“

* * *

„Asi bych tě měl dát zbičovat,“ utrousil zamyšleně d'Ashewl.

Dayja se pootočil ve velitelském křesle lodi a podíval se přes rameno. „Jak prosím?“

„Řekl jsem, že bych tě měl dát zbičovat,“ zopakoval d'Ashewl s očima upřenýma na datapad a rozvaloval se na přepychovém gauči v salonku za kokpitem.

„Z nějakého konkrétního důvodu?“

„Ani ne,“ přiznal d'Ashewl. „Ale v poslední době je to mezi vrchními vrstvami dvora pořád populárnější a já bych v nejnovějších trendech nerad zůstal pozadu.“

„Aha,“ řekl Dayja. „Domnívám se správně, že tyto rituály neprobíhají veřejně?“

„Kdepak, tyto seance jsou vcelku soukromé a uzavřené,“ ujistil ho d'Ashewl. „Ale máš pravdu. Pokud se nesetkáme s nikým mého vznešeného postavení, k ničemu by to nebylo.“ Zamyslel se. „Alespoň dokud se nevrátíme na Imperiální Centrum. Tam bychom to zkusit mohli.“

„Za sebe můžu říct, že mi ten odklad nevádí,“ poznamenal Dayja. „Zdá se mi to trochu zbytečné.“

„To jenom proto, že na to nahlížíš očima nižší třídy,“ pokáral ho d'Ashewl. „Je to otázka okázalého ničení. Demontrace toho, že máš takový nadbytek sluhů a otroků, že si jednoho můžeš dovolit jen tak z rozmaru na několik dní vyřadit z provozu.“

„Stejně mi to připadá zbytečné,“ řekl Dayja. „Odírat někomu kůži z těla dá oběma pořádně zabrat. Pokud mám vynaložit takové úsilí, raději bych k tomu měl dobrý důvod.“ Kývl k datapadu. „Jak to vypadá?“

„Kostky bohužel nepadají v náš prospěch,“ řekl d'Ashewl a odhodil přístroj na gauč vedle sebe. „Náš tip přišel moc pozdě. Vypadá to, že Qazadi už dorazil.“

„Víš to jistě?“

„Bylo tu jen osm možností, a všech osm přistálo a jejich pasažéři vystoupili.“

Dayja otočil hlavu zpátky k průzoru. Hleděl na blížící se planetu a pokoušel se odhadnout vzdálenosti a časy. Pokud jachta s jejich kořistí přistála právě *ted'*, pořád měli šanci ji chytit, než se někam zašije.

„A poslední z nich před třemi hodinami,“ dodal d'Ashewl. „Takže klidně uber výkon a užívej si let.“

Dayja potlačil nával mrzutosti. „Jinými slovy jsme *Dominator* stáhli ze služby úplně zbytečně.“

„Ne tak docela,“ opravil ho d'Ashewl. „Kapitán Worhven dostal možnost zapracovat na své trpělivosti.“

Dayja se navzdory svému zklamání musel usmát. „Roli nabubřelého žvanila umíš zahrát vážně dobře.“

„Díky,“ řekl d’Ashewl. „Těší mě, že moje schopnosti jsou agentuře pořád k nějakému užitku. A nebud’ tak mrzutý, že jsme ho propásli. Bylo by pěkně dramatické sebrat ho z oblohy, jak jsme doufali. Jenomže takový triumf by něco stál. Přinejmenším bychom do tvého tajemství museli zasvětit kapitána Worhvena – a to by tě stálo hodně dobrou krycí identitu.“

„A možná i tebe?“

„Nejspíš,“ přitakal d’Ashewl. „Falešných totožností nejrůznějších ničemů a sluhů má ředitel tolik, že neví, co s nimi, ale do císařského dvora dokáže svého člověka propašovat jenom jednou za čas, aby si ostatní členové zvykli. Jsou zpupní a nafoukaní, ale nejsou hloupí. Když to vezmeme kolem a kolem, asi je dobře, že to dopadlo právě takhle.“

„Možná,“ odtušil Dayja. Zatím nebyl tak docela ochoten to uznat. „Ale stejně bude těžší dostat ho z Villachorova sídla, než kdybychom ho sebrali po cestě.“

„Ale pořád to bude jednodušší než ho vytáhnout z nějakého komplexu Černého slunce na Imperiálním Centru,“ opáčil d’Ashewl. „Pokud bychom ho v té krycí díře vůbec našli.“ Ukázal k průzoru. „A nemysli si, že sebrat ho ve vesmíru by bylo až *tak* jednoduché. Vezmi si Xizorovo *Virago*, akorát padesátkrát nebo stokrát větší, a dostaneš představu, jak tvrdý by to byl oříšek.“

„I nejtvrdí oříšky se dají rozlousknout,“ řekl Dayja klidně. „Stačí jenom vynaložit správný tlak.“

„A nerozbít při tom samotný louskáček,“ pronesl d’Ashewl náhle temným hlasem. „Ty ses s Černým sluncem na téhle úrovni nezapletl, Dayjo. Já ano. Qazadi je jeden z nejhorších, protože má veškerou Xizorovu lstivost a schopnost manipulovat s lidmi.“

„Ale chybí mu princův šarm?“

„Jen si žertuj,“ zabručel d’Ashewl. „Ale buď opatrný. Když ne kvůli sobě, tak kvůli mně. Už takhle mi nedávají spát duchové až příliš mnoha ztracených agentů.“

„Rozumím,“ řekl Dayja potichu. „Budu opatrný.“

„Fajn.“ D’Ashewl si krátce odfoukl; Dayja tušil, že tohle strojené gesto pochytil od ostatních členů elity na Imperiálním Centru. „Dobrá. Pořád nevíme, proč tu Qazadi je: jestli tu má nějaké pověření, schovává se, nebo jestli ztratil přízeň Xizora a ostatních pohlavárů. Jestli to je třetí možnost, máme smůlu.“

„Stejně jako Qazadi,“ zamumlal Dayja.

„Jistě,“ souhlasil d’Ashewl. „Jestli ale platí jedna z těch prvních dvou...“ Zavrtěl hlavou. „Ty soubory by mohly Imperiálním Centrem tolik otrást, až by spadlo z oběžné dráhy.“

Dayja věděl, že už jenom to je dostatečný důvod, aby k celé záležitosti přistupovali nanejvýš opatrně. „Víme ale jistě, že bude bydlet u Villachora?“

„Neumím si představit, že by na Wukkaru přebýval někde jinde než v sídle sektorového předáka,“ řekl d’Ashewl. „Mohou tu ale být i jiné možnosti a neuškodí, když se trochu porozhlédneš kolem. Stáhl jsem všechno, co máme na Villachora, na jeho lidi a na Mramorové sídlo. Bohužel toho moc není.“

„Takže nejspíš budu muset dovnitř a porozhlédnout se tam osobně,“ řekl Dayja. „Hádám, že nejlepší příležitost bude při Festivalu čtyř slavností, který brzy začne.“

„Pokud Villachor zůstane věrný svému zvyku a jednu z oslav v Iltarru bude hostit Mramorové sídlo,“ upozornil ho d’Ashewl. „Je možné, že při návštěvě Qazadiho se pořadatelské role vzdá.“

„To si nemyslím,“ namítl Dayja. „Vysoce postavení agenti Černého slunce s oblibou používají společenské události jako krytí pro schůzky s kontakty z jiných světů a plánování dalších operací. Načasování Qazadiho návštěvy mě vede k domněnce, že možná přiletěl proto, aby pomohl s nějakým obzvlášť nepříjemným problémem.“

„Domácí úkoly jsi udělal,“ řekl d’Ashewl. „Výborně. Počítej ale s tím, že příliv lidí bude znamenat i zvýšenou ostražitost bezpečnostních sil Mramorového sídla.“

„Žádný strach,“ ujistil ho Dayja klidně. „Člověk se

dostane skrz libovolné dveře, pokud ví, jak správně zaklepat. Budu klepat tak dlouho, dokud na to nepřijdu.“

* * *

Podle největších a nejvlivnějších módních magazínů na Wukkaru – které s radostí chrlily rozsáhlé články o Avraku Villachorovi, kdykoli jim za to zaplatil – bylo Villachorovo proslulé Mramorové sídlo jednou z opravdových výkladních skříní galaxie. V podstatě se jednalo o venkovský statek uprostřed města Itarru: sídlo bývalého guvernéra postavené v klasickém stylu císařovny Tety uprostřed rozlehlého pozemku obehnaného zdí.

Ti uhranutější z komentátorů svým čtenářům rádi připomínali mnohé Villachorovy obchodní a filantropické úspěchy a ocenění a předpovídali, že další na sebe nenechají dlouho čekat. Jiní komentátoři, ti neplacení, kontrovali poněkud zlověstnějšími předpověďmi, a sice že Villachor dosáhne leda tak předčasné a násilné smrti.

Pravdu měli nejspíš jedni i druhí, blesklo hlavou Villachorovi, stojícímu před hlavním vchodem do svého sídla a sledujícímu řadu pěti obyčejně vypadajících landspídrů, které vjížděly bránou na nádvoří. Vlastně bylo skoro jisté, že jedna z těch dvou možností nastane co nevidět.

Otázka zněla, která z nich to bude.

Náležitá etiketa Wukkaru po hostiteli žádala, aby při vystupování vznešené návštěvy čekal u dveří landspídrů. V tomto případě to ale nebude možné. Všech pět landspídrů mělo ztmavená okna a on neměl tušení, v kterém z nich se veze jeho tajemný host. Kdyby Villachor přistoupil k nesprávnému landspídrů, nejenže by porušil předepsané zvyky, ale také by vypadal jako hlupák.

Proto se zastavil na posledním schodu a počkal, až landspídry dokonale nacvičeným způsobem naráz zastaví. Dveře všech vozidel kromě druhého se otevřely a začaly chrlit pasažéry, většinou lidské muže s tvrdými výrazy, kteří by dokonale splynuli s Villachorovým vlastním bezpečnostním personálem. Kolem vozidel utvořili volný a nedbale vyhlížející kruh a jeden z nich něco zamumlal

do malého komlinku na límci. Otevřely se dveře posledního landspídru –

Villachorovi se naskytl první pohled na šedo zelené šupiny nad pestrobarevnou tunikou a stáhlo se mu hrdlo. Tohle nebyl člověk. Byl to *Falleen*.

A ne jenom jeden; landspídr jich byl plný. Sotva Villachor vykročil k vozidlu, po obou stranách landspídru se objevili dva Falleeni s rukama na blasterech u pasu a pohledem zalétli k Villachorovi a sídlu, které se tyčilo za ním. Mimořádní tělesní strážci, kteří tu mohli být jenom kvůli stejně mimořádnému hostu. Villachor přidal do kroku – spěchal, ale nechtěl, aby to na něm bylo znát – a srdce mu bušilo nepříjemným očekáváním. Pokud v landspídru seděl princ Xizor, tento den mohl skončit velmi špatně. U neohlášených návštěv hlavy Černého slunce to bývalo železným pravidlem.

Sotva se Villachor postavil na náležité místo po boku vozidla, do slunce opravdu vystoupil další Falleen. K Villachorově tiché úlevě se nejednalo o Xizora. Byl to jenom Qazadi, jeden z devíti vigů Černého slunce.

Klesl na jedno koleno, uctivě sklonil hlavu a teprve pak se nad tím zamyslel důkladněji. *Jenom* jeden z devíti nejmocnějších pánů v Černém slunci?

To, že Falleen stojící před ním není Xizor, ještě neznamenal, že je z nebezpečí venku.

„Vítám vás, Vaše Excellence,“ pronesl Villachor a sklonil se ještě hlouběji. Pokud byl v maléru, projev pokory by ho nejspíš nezachránil, ale mohl by mu alespoň zajistit méně bolestivou smrt. „Jsem Avrak Villachor, předák operací v tomto sektoru a váš skromný služebník.“

„Také vás zdravím, předáku Villachore,“ řekl Qazadi. Mluvil hladce a melodicky, skoro jako Xizor, jeho hlasem však prosakovala temná hrozba. „Můžete vstát.“

„Děkuji, Vaše Excellence,“ řekl Villachor a postavil se na nohy. „Jak vám mohu posloužit?“

„Můžete mě zavést do apartmá pro hosty,“ řekl Qazadi. Jeho oči se pobaveně třpytily. „A pak se můžete uvolnit.“

Villachor svraštil obočí. „Promiňte, Vaše Excellence?“ zeptal se opatrně.

„Máte strach, že jsem nad vámi přišel vynést rozsudek,“ řekl Qazadi pořád ještě temným, ale zároveň podivně družným tónem. Šedozelené šupiny na jeho tváři se také měnily a na lících se mu objevil slabý náznak růžové. „A takové myšlenky by nikdy neměly být jednoduše zavrženy,“ dodal Falleen, „neboť z Imperiálního Centra se nevzdalují bez vážného důvodu.“

„Ano, Vaše Excellence,“ řekl Villachor. Pocit nejistoty se nad nimi pořád vznášel jako ranní mlha, k vlastnímu mírnému údivu však pocítil, že srdce už mu netluče tak rychle a jeho tělem začíná prostupovat nečekaný klid. Falleenův hlas byl konejšivější, než si uvědomoval.

„Ale v tomto případě to s vámi nemá co dělat,“ pokračoval Qazadi. „V nepřítomnosti lorda Vadera na Imperiálním Centru jsou jeho špioni dočasně bez vůdce a princ Xizor se rozhodl, že by nebylo od věci trochu promíchat karty.“ Věnoval Villachorovi tenký úsměv. „V tomto případě je to nanejvýš přiléhavá metafora.“

Villachor měl najednou sucho v krku. Mluvil Qazadi opravdu o –? „Moje pevnost je vám plně k dispozici, Vaše Excellence,“ dostal ze sebe.

„Děkuji,“ řekl Qazadi, jako kdyby měl Villachor v této otázce na vybranou. „Než mi strážé zanesou věci dovnitř a zabydlí apartmá, půjdeme obhlédnout bezpečnostní opatření vašeho trezoru.“

Vánek, který Villachorovi vanul do tváře, změnil směr a klid, který se mu pohodlně usadil v mysli, byl ten tam. Vůbec to nebylo Qazadiho hlasem, uvědomil si Villachor kysele. Byl to jen jeden z těch prokletých triků s chemikáliemi, který Falleeni na lidi tak rádi vytahovali. „Jak si přejete, Vaše Excellence,“ řekl, znovu se uklonil a ukázal na hlavní dveře sídla. „Tudy, prosím.“

* * *

Hotel, který zamluvil d'Ashewl, se nacházel v samém centru exkluzivní čtvrti Itarru a imperiální apartmá

platilo za nejvybranější ubytování, které hotel nabízel. Pro Dayju bylo důležitější, že přilehlá ubikace pro sluhy měla soukromé dveře, které ústily hned u jednoho ze zadních schodišť hotelu.

Hodinu poté, co d'Ashewl spořádal svoji velkolepou odpolední večeři a odebral se do svého pokoje, Dayja se převlékl z livreje do méně nápadného oblečení a vyrazil do ulic. Po několika minutách chůze opustil enklávu bohatých a mocných a vstoupil do chudší, ošklivější části města.

Moderní zpravodajské operace obvykle začínaly na stole vyššího důstojníka, s kompletním souhrnem údajů o cíli – veškerých komunikacích, finančních transakcích a známostí. Dayja věděl, že v tomhle případě by takový přístup nebyl k ničemu. Čelní představitelé Černého slunce vynikali v zakrývání stop a v pohrbívání veškerých indicií a konexí, které se daly použít k dopadení menších zločinců. Některé ze skrytých konexí v sobě navíc měly nastražené zvonky, aby kriminálního lorda upozornily na přítomnost vyšetřovatelů. To poslední, co si Dayja mohl dovolit, by bylo zahnat Qazadiho hlouběji do podzemí, nebo ho dokonce vyštvat zpátky na Imperiální Centrum, kde by byl znovu pod přímou ochranou Xizora a bezedných zdrojů Černého slunce.

A tak to Dayja udělá postaru: bude v Itarru strkat nos do operací Černého slunce, dělat ze sebe obtížný hmyz, dokud k sobě nepřitáhne pozornost té správné osoby.

Zbytek večera strávil tím, že se prostě toulal po městě, pozoroval jeho obyvatele a nasával atmosféru a rytmus města. Za soumraku se vrátil k jednomu ze tří předem vytipovaných dealerů, zakoupil dvě kostky nyriaanu a bokem připojil mrzutou poznámku o vyšší kvalitě, na kterou byl u této drogy zvyklý.

Než se odebral zpátky do hotelu, koupil vzorky od dalších dvou dealerů a doprovodil je podobně hanlivými komentáři. Černé slunce s nyriaanem čile obchodovalo a dalo se předpokládat, že všichni tři dealeři byli alespoň okrajově napojeni na Villachora. S trochou štěstí zpráva

o tomto pohrdavém cizinci začne jejich hierarchií stoupat vzhůru.

Už byl na dohled soukromé bezpečnostní stanice enklávy vyšší vrstvy, když ho přepadli tři mladí chuligáni.

Nejdřív zadoufal, že třeba místní zpravodajská síť Černého slunce byla lepší, než si myslel. Vzápětí se však ukázalo, že útočníci nepracovali pro Villachora ani pro nikoho jiného a chtěli jenom ukrást drogu, kterou měl u sebe. Všichni tři měli nože, jeden dokonce malý blaster a jejich oči planuly žářem, který napovídal, že ho oloupí za jakoukoli cenu.

Naneštěstí pro ně měl nuž i Dayja; kdysi ho vzal z těla jiného kriminálního, který měl podobné úmysly. O třicet vteřin později znovu kráčel k domovu a u chodníku za sebou zanechal tři těla, ze kterých pomalu stékala krev do strouhy u chodníku.

Rozhodl se, že zítra d'Ashewlovi navrhne návštěvu některého z místních středisek kultury, kde by mohl dobře posoudit vládnoucí třídu města. Pak bude následovat další samostatná výprava na periferii a další kolo tohoto drobného výtržnictví. Dříve či později si ho někdo z Villachorových lidí z vyšší či nižší třídy určitě všimne.

Když si policie konečně přijela pro těla, která za ním zůstala ležet na chodníku, byl už daleko za bezpečnostní stanicí a těšil se do měkké postele.

KAPITOLA 2

Han Solo nikdy předtím v Reggiliově kantýně nebyl. Byl ale ve spoustě podobných a tenhle typ dobře znal. Byl tam celkem klid, i když spíš z únavy než z dobrých mravů; trocha toho hluku zkroceného zdrženlivostí, která vycházela z potřeby neupozorňovat na sebe; a zanedbaná kýčovitá výzdoba, za kterou se nikdo neomlouval a za kterou nikdo omluvu nečekal.

Zkrátka a dobře to bylo ideální místo pro past.

Chewbacca, který v kóji seděl s ním, nespokojeně zabručel.

„Nepovídej,“ utrousil Han a prsty neklidně bubnoval do sklenice s corellianským pivem, ze kterého zatím vůbec neupil. „Jenomže jestli je tu aspoň šance, že je to legální, musíme to vzít.“

Chewbacca zavrčel návrh.

„Ne,“ řekl Han na rovinu. „Vedou přece to svý povstání, vzpomeň si. Z těch nic nekápne.“

Chewbacca znovu zabručel.

„Jasně že za to stojíme,“ souhlasil Han. „Už jenom za sestřelení těch TIE, co šly po Lukovi, jsme měli dostat dvojnásobek. Ale viděl jsi, jak se Dodonna tvářil – ne-